

Politické, společenské a hospodářské dění uvnitř izraelského státu bylo do druhé poloviny 70. let minulého století spojeno převážně s aktivitami sionistických levicových stran, které kontrolovaly valnou část veřejného života země. Politický systém, který v zemi fungoval po vytvoření samostatného státu v roce 1948, kontinuálně navazoval na institucionálněorganizační tělesa jišuvu (židovské komunity mandátní Palestiny) a Sionistické organizace. Drtivá většina politických, společenských, ale také osobních, vazeb, vztahů a animozit se zformovala právě během mandátní éry (1920-1948), přičemž v období do r. 1967 již procházela spíše doprovodnou nežli zásadní modifikací. Důvodem relativně omezeného rozsahu těchto změn byla vysoká míra organizovanosti a propracovanosti politických struktur židovské komunity v Palestině před r. 1948. Z retrospektivního pohledu se ukázala jako rozhodující schopnost sionistického dělnického hnutí vybudovat mocenskou základnu, která mohla sloužit i jako základ samostatné státnosti, což ve svém důsledku umožnilo masovou koncentraci Židů v Palestině/Izraeli. V interpretaci tradiční izraelské historiografie bylo tudíž dělnické hnutí vnímáno jako součást dominantního ideověpolitického proudu Sionistické organizace a jako přirozený partner jejího dlouhodobého prezidenta, Chajima Weizmanna.